

РЕШЕНИЕ

№ 11

гр. Търговище, 18.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ТЪРГОВИЩЕ в публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВ Н. МИТЕВ

Членове: ЙОРДАН П. ИВАНОВ
БОРИС Д. ЦАРЧИНСКИ

при участието на секретаря ИРИНА П. ВАСИЛЕВА
в присъствието на прокурора М. К. Ал.
като разгледа докладваното от ЙОРДАН П. ИВАНОВ Частно наказателно
дело № 20223500200037 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 16 от Закона за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни решения и решения за пробация с оглед упражняване на надзор върху пробационните мерки и алтернативните санкции /ЗПИИСРРПОУНПМАС/.

Образувано е въз основа на постъпило удостоверение по чл. 6 от Рамково решение 2008/947/ПВР на Съвета от 27. 11. 2008 год. за прилагане принципа на взаимно признаване към съдебни решения и решения за пробация с оглед на надзора върху пробационните мерки и алтернативните санкции и заверено копие на съдебен акт – Наказателна присъда № 203 от 10. 11. 2021 год. от Трибунал ВЪЛЧЕА – Наказателно отделение - Румъния, по дело № 380/90/2021 год. Адм. на лични данни № 4088, влязло в сила на 07. 12. 2021 год., спрямо българския гражданин Г. ИВ. Г., с ЕГН *****.

В съдебно заседание, представителят на Окръжна прокуратура - Търговище изразява становище за наличие на визираните в закона основания за признаване и изпълнение на съдебния акт на Република Румъния. Пледира да бъде адаптирани наложените пробационни мерки, като се наложи пробационна мярка по чл.42а, ал.2 т.1 от НК - „задължителна регистрация по настоящ адрес“

Осъденото лице Г.Г. редовно призован, се явява лично и с адвокат Е. Р. от АК - Търговище, признава присъдата и е съгласен да бъде изпълнена. Предоставя на съда каква пробационна мярка да бъде наложена.

СЛЕД ПРЕЦЕНКА на материалите по делото и становищата на страните, изразени в съдебно заседание, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Постановената спрямо осъденото лице Г. наказателна присъда, издадена в държава членка на ЕС - Република Румъния е изпратена за признаване и изпълнение в Окръжен съд

Търговище.

От служебно изисканата справка за постоянен и настоящ адрес на осъденото лице Г.Г. установено безспорно, че местоживеенето на същият е в гр. Търговище, с постоянен и настоящ адрес ул. „*****“ № ****, ет.****, което и определя ОС Търговище като родово и местно компетентен съд, съгласно чл. 8 от ЗПИИСРРПОУНПМАС.

От съдържанието на изготвеното по образец Удостоверение по чл. 6 ЗПИИСРРПОУНПМАС се установява следното:

С наказателна присъда № 203, произнесена на 10. 11. 2021 год. от Трибунал ВЪЛЧЕА, Наказателно отделение - Румъния по дело № 380/90/2021, влязла в сила на 07. 12. 2021 год. с изтичане срока на обжалване, без да е била обжалвана, българският гражданин Г. е бил признат за виновен в това да е извършил от фактическа страна следното:

През периода 16. 17. 2019 год., заедно с подсъдимия В. В., е въвел в Румъния и в последствие транспортирал на румънска територия от западната граница до територията на град Калиманеши, окръг Вълчеа, количеството от 694 грама опасни наркотици, съответно канабис.

Така посоченото от фактическа страна поведение на българския гражданин е квалифицирано като покриващо признаците на две престъпления по наказателния закон на Румъния, а именно:

1/ престъпление „международен трафик“ на опасни наркотици, предвидено съгласно чл. 3, ал. 1 от Закон 143/2000, което се наказва с се наказва с „лишаване от свобода“ от 3 до 10 години и забрана на определени права и

2/ трафик на опасни наркотици, предвидено съгласно чл. 2, ал. 1 от Закон 143/2000, което се наказва с „лишаване от свобода“ от 2 до 7 години и забрана на определени права.

И за двете престъпления се прилага чл. 38 от НК на Румъния – съвкупност от престъпления.

Съгласно посочените в Наказателната присъда, приложена към Удостоверението обстоятелства Г.Г. е признал извършването на престъпленията, заявявайки следното:

„Заедно в В.В. работихме известно време в Германия и живеехме под наем в жилище, което се ползваше също и от полски гражданин, който ни беше преотдал под наем стая, т.е. къщата се е ползвала от тримата. На 15. 11. 2019 год. с моя приятел решихме да се прибираме у дома в България, но преди да тръгнем реших да открадна нещо от това жилище. И така докато търсех в една от стаите, забелязах торба, съдържаща няколко пакета трева за пушене.

Преди това бил употребявал канабис преди година за известно време, но се бях отказал от този навик.

Забелязвайки тази торба, реших да я открадна, затова я взех, сложих я в чантата си и тръгнах с В. за България. По пътя мисля, че когато напуснахме Германия, казал на В. В., че съм откраднал съответното количество трева за пушене.

Продължихме предвижването, влязохме в Румъния и по едно време, по пътя, спряхме да си починем, и заспахме в колата, пред хотел, отстрани от пътя. Искам само да спомена, че колата е на моя приятел и е била управлявана само от него, нямам шофьорска книжка“.

За извършените две престъпления, на българския гражданин Г. са наложени наказания, съответно – 2 години и 6 месеца лишаване от свобода за престъплението по чл. 3, ал. 1 от Закон № 143/2000 / за извършено престъпление международен трафик на опасни наркотици/ с прилагане на чл. 396, ал. 10 от НПК на Румъния и 1 година и 6 месеца лишаване от свобода за престъплението по чл. 2, ал. 1 от Закон № 143/2000 / за извършено престъпление трафик на опасни наркотици / с прилагане на чл. 396, ал. 10 от НПК на

Румъния.

На осн. чл. 38, ал. 2 и чл. 39, ал. 1, б. „б“ от НК на Румъния на подсъдимия В. е наложено най – тежкото наказание от 2 години и 6 месеца лишаване от свобода, към което било добавено увеличение от 6 месеца лишаване от свобода, като следвало да се изтърпи 3 години лишаване от свобода.

Било постановено отлагане изпълнението на присъдата под надзор, с изпитателен срок от 4 години, като по време на срока на надзор осъденото лице е задължено да спазва следните надзорни мерки:

- а/ да се явява пред Пробационната служба Гюргево на датите посочени от нея;
- б/ да приема посещенията на пробационен служител, определен за надзора му;
- в/ да уведомява предварително за смяна на жилището и за всяко пътуване, което превишава пет дни, както и за връщането си;
- г/ да уведомява за промяна на работното си място;
- д/ да предоставя информация и документи, които да позволят контрола върху средствата за издръжка;

При извършената проверка по същество съдът установи, че са налице условията за признаване и изпълнение по чл. 14 от Закона за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни решения и решения за пробация с оглед упражняване на надзор върху пробационните мерки и алтернативните санкции /ЗПИИСРРПОУНПМАС/.

I.1. Съдебният акт, изпратен за признаване и изпълнение се отнася за две, осъществени в идеална съвкупност деяния - 1/ престъпление „международен трафик“ на опасни наркотици, предвидено съгласно чл. 3, ал. 1 от Закон 143/2000 и 2/ трафик на опасни наркотици, предвидено съгласно чл. 2, ал. 1 от Закон 143/2000. Тези деяния съставляват престъпление и по законодателството на Р. България /въпреки, че няма изискване за двойна наказуемост – чл. 14, ал. 2, т. 5 ЗПИИСРРПОУНПМАС / – „Който без надлежно разрешително придобие или държи наркотични вещества или техните аналози с цел разпространение се наказва за високорискови наркотични вещества или техните аналози – с лишаване от свобода от 2 до 8 години и глоба от 5 /пет/ до 20000 /двадесет/ хиляди лева“, което съгласно фактическото му описание, изцяло покриват признаците на предвидено и по българското законодателство престъпление – по чл. 354а, ал. 1 от НК. Тоест, първото условие за признаване и изпълнение по чл. 14, ал. 1 от ЗПИИСРРПОУНПМАС е налице.

I.2. Следва да се посочи също, че изпратената за признаване и постановяване изпълнението и присъда, несъмнено съставлява Решение по смисъла на чл. 3, т. 5 от ЗПИИСРРПОУНПМАС, тъй като е „окончателен съдебен акт .. , с което - б.“б“ се налагат пробационни мерки“, а наложените по изпратената за признаване и постановяване за изпълнение присъда мерки, попадат изцяло в обхвата на посочените в чл. 4 от ЗПИИСРРПОУНПМАС видове мерки и по-конкретно – по чл. 4, т. 5 - „задължение на осъденото лице да се отчита в определени часове пред определен орган; по чл. 4, т. 9 - „задължение на осъденото лице да съдейства на пробационен служител или на представител на социалната служба, който носи отговорност по отношение на осъдени лица; по чл. 4, т. 1 - задължение на осъденото лице да информира определен орган за всяка промяна в мястото си на пребиваване или в местоработата си; по чл. 4, т. 8 – задължение на осъденото лице да извършва труд в полза на обществото;

I.3. Осъденият Г., както се отбелязва по-горе има местоживее на територията на Република България и се явява в съдебното заседание, тоест се е върнал и е изпълнено **кумулятивното изискване по чл. 14, ал. 3 от ЗПИИСРРПОУНПМАС** за признаване на изпратената присъда;

II. Не са налице, на следващо място основания за отказ по чл. 15, ал. 1, т. 1 – т. 9 от

ЗПИИСРРПОУНПМАС.

1. Представеното удостоверение по чл. 6 от ЗПИИСРРПОУНПМАС е пълно и е налице съответствие между него и съдебния акт – процесната наказателна присъда;

2. Република България е държавата, чийто гражданин е осъденото лице и в която то има местоживеене, съответно се намира на нейна територия;

3. Не е налице хипотезата на чл. 14, ал. 4 от посочения закон, поради което е безпредметно обсъждането и, тъй като се касае за лице, което има местоживеене и се намира на територията на Република България - същият посочи, че живее в гр. ***** където живее и семейството му.

4. Изпратената за признаване и изпълнение наказателна присъда се отнася до мерки, за които липсват изразени от Република България при приемането на ЗПИИСРРПОУНПМАС резерви или декларация, относно неизразена готовност за упражняване на надзор;

5. Признаването не е в противоречие с принципа „ne bis in idem“, тъй като от данните от изпратената за признаване наказателна присъда е видно, че Г. е лице, което „няма криминално минало“, поради което и липсва основание да се счита, че би имало опасност от накърняване посочения принцип, гарантиращ, че едно и също лице няма да бъде наказвано два пъти за едно и също деяние;

6. Както се посочи, съдебният акт е постановен във връзка с деяние, което съгласно описаните му признаци съставлява престъпление и по българското законодателство – по чл. 354а, ал. 1 от НК, респективно е наказуемо и по българското законодателство;

7. Изпълнението на определеното със съдебния акт наказание не е погасено по давност съгласно българското законодателство, тъй като съгласно влизането на присъдата в сила - 07. 12. 2021 год. към момента на постъпване на искането в РБ – 11. 03. 2022 год. не са изтекли предвидените в чл. 82, ал. 1, т. 5 от НК две години, съставляващи предвидения давностен срок за погасяване изпълнението на наказание, в случаите, когато, както е в настоящата хипотеза, наказанието /наложените в определения двугодишен срок на надзор пробационни мерки/ е различно от лишаване от свобода.

8. Осъденото лице, съгласно данните за самоличността му е 27 годишен /роден е на 10.06.1999 год./ и съгласно българското законодателство - чл. 31, ал. 1 от НК несъмнено е пълнолетен и с оглед социалния му статус, не е лице, което се ползва с имунитет по българското законодателство;

III. Не са налице и отрицателните предпоставки за признаване, свързани с гарантирането на процесуалните права на осъденото лице, тоест не са налице основания за отказ по чл. 15, ал. 1, т. 10 от ЗПИИСРРПОУНВПМАС. Видно от описанието на процедурата и редът за постановяване на присъдата в приложеното Удостоверение по чл. 6 от закона, осъденото лице Г. **се е явил лично** на съдебното заседание, не е поискало повторно разглеждане или обжалване в приложимия за целта срок.

IV. Не са налице и отрицателните предпоставки за признаване по чл. 15, ал. 1, т. 12 и т. 13 от ЗПИИСРРПОУНВПМАС, свързани с продължителността на пробационните мерки и местоизвършване на престъплението, тъй като видно от описанието на инкриминираните действия, същите са извършени изцяло на територията на издаващата държава и определената обща продължителност на надзорните пробационни мерки, не е по-малка от 6 месеца.

V. Не са налице и основания за отлагане признаването на съдебния акт, по чл. 16, ал. 5 от ЗПИИСРРПОУНВПМАС, тъй като както се отбеляза Удостоверението по чл. 6 от Рамковото решение е пълно, съответства на съдебния акт и е преведено на български език.

Предвид изложеното, налице са основанията за признаване на изпратеното

наказателно решение на държава - членка на ЕС и следва да бъде постановено неговото изпълнение, като се определи, включително и чрез адаптиране, съдържанието на пробационните мерки.

Следва да се има предвид обаче следното:

Изпратената за признаване и изпълнение наказателна присъда, съгласно съдържанието си, както се посочи по-горе съставлява акт по см. на чл. 3, т. 1, б. „б“ – съдебно решение с отложено изпълнение, съпроводено с една или повече пробационни мерки. А съгласно чл. 3, т. 2 – „наказание с отложено изпълнение“ е наказание лишаване от свобода „чието изпълнение е условно отложено, когато наказанието е наложено с постановяване на една или повече пробационни мерки“. Видно от наложеното на осъденото лице наказание - то е лишаване от свобода, чието изпълнение е отложено за период на надзор от ЧЕТИРИ години, като именно по време на „срока на надзор“ на подсъдимия са били определени и посочените по-горе пет пробационни мерки. Както се посочи, приложимото поле на посоченият закон е предпоставено, както от точният вид на акта изпратен за признаване /попадащ в изброените в чл. 3 от ЗПИИСРРПОУАС/ така и вида на мерките, съставляващи несъмнено пробационни такива по см на чл. 42а от НК.

Съдът намира обаче, че по естеството си наложените пробационни мерки в установения изпитателен срок, за който е отложено изпълнението на наложеното наказание лишаване от свобода не съставляват наказанието „пробация“ по смисъла на чл. 37, ал. 1, т. 2 от НК, представляващо, съгласно чл. 42а, ал. 1 от НК „съвкупност от мерки за контрол и въздействие без лишаване от свобода, които се налагат заедно или поотделно“, а са наложени в хипотеза, съответна на предвидената в чл. 67, ал. 3 от НК „Когато отложеното наказание лишаване от свобода е не по - малко от шест месеца, съдът може да постанови една от пробационните мерки по чл. 42а, ал. 2, т. 1 - 4 от НК през изпитателния срок“. Съгласно последователната и непротиворечива съдебна практика, така определената пробационна мярка по съдържанието си не съставлява наказание пробация, а е съпътстваща мярка за контрол и възпитателно действие което обуславя и извода на настоящият съд за дължимо адаптиране - не на всички пробационни мерки, наложени в срока на надзор, а само на една от тях в съответствие с приложимото национално законодателство - чл. 67, ал. 3 от НК, който допуска постановяване в изпитателния срок само на една от предвидените в чл. 42а, ал. 2, т. 1 - 4 от НК пробационни мерки. Посоченото предопределя и правомощието на настоящият съд при изпълнение на задължението му за адаптиране, съобразно чл. 5, ал. 1 от закона да определи само една от наложените пробационни мерки.

С оглед изискването на чл. 5, ал. 2 на ЗПИИСРРПОУАС, изпълняващият съд е задължен да съблюдава изискването за максимално съобразяване с наложената в издаващата държава мярка. В случая са наложени пет, четирите от които, съгласно съдържанието си, кореспондират на вложеното в чл. 42а, ал. 2 от НК и в този смисъл по начало обуславят възможност за преценка за адаптиране:

По-конкретно:

1/ надзорната мярка, изразена в задължението на осъденото лице да се явява пред пробационната служба Гюргево, на датите посочени от нея съответства на пробационната мярка по чл. 42а, ал. 2, т. 1 от НК – Задължителна регистрация по настоящ адрес, която по съдържанието си - чл. 42б, ал. 1 от НК - се състои именно в задължението за „явяване и подписване на осъдения пред пробационния служител или определено от него длъжностно лице в съответствие с определената от съда периодичност, но не по-малко от два пъти седмично;

2/ надзорната мярка, изразена в задължението на осъденото лице да приема посещения на пробационен служител определен за надзора му съответства на пробационната мярка по чл. 42а, ал. 2, т. 2 от НК – Задължителни периодични срещи с

пробационен служител, която по съдържанието си - чл. 42б, ал. 2 от НК - се състои именно в задължението за осъществяване на задължителни периодични срещи с пробационен служител, като мястото на провеждането им е в пробационната служба, но „По изключение може да се проведат на друго подходящо място, определено от пробационния служител, ако важни причини налагат това“;

3/ третата и четвъртата надзорни мерки, определени на осъдения, изразени в задължението му „да уведомява предварително за смяната на жилището и за всяко пътуване, което превишава пет дни, както и за връщането си и задължението да уведомява за промяна на работното място“ съответстват най - общо на предвидената в чл. 42а, ал. 2, т. 3 от НК пробационна мярка, а именно „ограничения в свободното придвижване“, които съгласно чл. 42б, ал. 3, т. 2 от НК се състоят в забраната за „напускане на населеното място за повече от 24 часа без разрешение на пробационния служител или на прокурора“;

4/ петата пробационна мярка – „да предоставя информация и документи, които да позволяват контрола върху средствата за препитание“ не намира сходство с която и да е от другите пробационни мерки по националното законодателство, поради което и същата е извън преценката, поради изначална липса на възможност за адаптиране.

От принципно приложимите четири пробационни мерки и след като, по изложените съображения, съгласно чл. 67, ал. 3 от НК в случая следва да бъде определена една от тях, то и съдът следва да съобрази при определянето и измежду възможните четири тази, която в най-пълна степен би способствала за изпълнение на нейното предназначение и целта, преследвана с нейното прилагане. Приоритетни в преценката, като задължително предвидени за налагане, съгласно чл. 42а, ал. 4 от НК са първите две: задължителна регистрация по настоящ адрес и задължителни периодични срещи с пробационен служител, при избора между тях приоритетно е вложеното по същността си възпитателно въздействие. По съдържанието си „Пробационната мярка задължителна регистрация по настоящ адрес е явяване и подписване на осъдения пред пробационния служител или определено от него длъжностно лице, в съответствие с определената от съда периодичност, но не по-малко от два пъти седмично. /чл. 42б, ал. 1 от НК/, а „Пробационната мярка задължителни периодични срещи с пробационен служител се провежда в пробационната служба, на чиято територия е настоящият адрес на осъдения. По изключение те може да се проведат на друго подходящо място, определено от пробационния служител, ако важни причини налагат това. Срещите са планирани или извънредни по искане на пробационния служител или осъдения“ /чл. 42б, ал. 2 от НК/. Детайлизираното прилагане на втората пробационна мярка е разписано и в чл. 212 от ЗИНЗС и в чл. 248 от ППЗИНЗС и съобразно предвидените условия, съдът прие, че в случая именно тази пробационна мярка, след адаптирането и, следва да бъде определена по реда на настоящото производство. При осъществяване на предвидените – планирани, или извънредни, включително и с възможност за инициране от самото осъдено лице срещи с пробационния служител, несъмнено възпитателния, контролиращ и предупредителния им ефект в пълна степен ще допринесе за постигане на заложените в чл. 67, ал.3 от НК цели: максимално да се въздейства с цел превъзпитание на осъдения в рамките на определения му изпитателен срок, за който е допуснато отлагане изпълнението на наложеното му наказание лишаване от свобода.

С тези съображения, съдът намери за основателно искането и прие, че следва да бъде призната изпратената от Трибунал Вълчеа – Румъния наказателна присъда № 203 по см. на чл. 3, т. 1, б. “б” от ЗПИИСРРПОУАС за една от пробационните мерки - и да бъде постановено нейното изпълнение чрез адаптиране на съдържанието на мярката по чл. 42а, ал. 2, т. 2 от НК- задължителни периодични срещи с пробационен служител, считано от влизане в сила на наказателна присъда № 203 по дело № 380/90/2021 год. – 07. 12. 2021 година. В тази насока следва да се отчете отново нормата на чл. 67, ал. 3 от НК, съгласно която пробационната мярка се постановява "през изпитателния срок", респективно

действието на пробационната мярка за надзор налага приложимостта и в срок равен с този на изпитателния срок, в рамките на който същата следва да упражнява целеното превъзпитателно и поправящо въздействие. Срокът от ЧЕТИРИ години тече от влизане в сила на процесната наказателна присъда – 07. 12. 2021 год., предвид предназначението и целта на наложената пробационна мярка за въздействие.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 16, ал. 7, т. 1 от ЗПИИСРРПОУНВПМАС съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА влязлата в сила на 07.12.2021 год. Наказателна ПРИСЪДА № 203 постановена на 10.11.2021 год. по наказателно дело № 380/90/2021 год. на ТРИБУНАЛ ВЪЛЧЕА – Наказателно отделение – Румъния, и **ПОСТАНОВЯВА** неговото изпълнение, като **ОПРЕДЕЛЯ** чрез адаптиране съдържанието на наложените мерки в четригодишен срок на надзор, за който е било отложено изпълнението на наложеното на българския гражданин **Г. ИВ. Г.**, с ЕГН *****, наказание лишаване от свобода в размер на ТРИ ГОДИНИ, **КАТО МУ ОПРЕДЕЛЯ** пробационната мярка: **Задължителни периодични срещи с пробационен служител в срока на надзор от ЧЕТИРИ години**, считано от влизане на наказателната присъда в сила - 07. 12. 2021 година.

Решението подлежи на обжалване и протест пред Апелативен съд – Варна в петдневен срок от днес.

След влизане в сила на решението, на основание чл. 16, ал. 8 от ЗПИИСРРПОУАС незабавно следва да бъде информиран компетентния орган на издаващата държава – Трибунал Вълчеа – Румъния – наказателно отделение, както и Министерството на правосъдието на Република България.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____